

PARAULA DE VIDA

Juliol 2025

«Però un samarità que anava de viatge va arribar prop d'ell, el veié i se'n compadí» (Lc 10,33).

La Martina viatja en metro en una gran ciutat europea. Tots els passatgers estan concentrats en els seus mòbils; connectats virtualment, però en realitat atrapats en l'aïllament. Ella es pregunta: "Ja no som capaços de mirar-nos als ulls?".

Aquesta és una experiència comuna, sobretot a les ciutats riques en béns materials, però cada vegada més pobres en relacions humanes. En canvi, l'Evangeli sempre torna amb la seva proposta original, creativa, capaç de «fer que tot sigui nou» (cf. Ap 21,5).

En el llarg diàleg de Jesús amb un mestre de la Llei que li demana què ha de fer per posseir la vida eterna (cf. Lc 10, 25–37), Jesús li respon amb la seva famosa paràbola del bon samarità: un sacerdot i un levita, figures de relleu en la societat del seu temps, veuen un home agredit pels bandolers a la vora del camí i passen de llarg.

«Però un samarità que anava de viatge va arribar prop d'ell, el veié i se'n compadí».

Al mestre de la Llei, que coneix bé el manament diví de l'amor al proïsme (cf. Dt 6,5; Lv 19,18), Jesús li proposa com a model un estranger, considerat cismàtic i enemic: aquest veu el caminant desvalgut i en té compassió, un sentiment que neix de dintre, del més profund del cor humà. Per això interromp el seu viatge, s'hi acosta i en té cura.

Jesús sap que tota persona humana està ferida pel pecat, i justament aquesta és la seva missió: guarir els cors amb la misericòrdia i el perdó gratuït de Déu, perquè al seu torn siguin capaços d'acollir el proïsme i acollir el que es té.

«[...] Per aprendre a ser misericordiosos com el Pare, perfectes com Ell, cal fixar-nos en Jesús, revelació plena de l'amor del Pare. [...] L'amor és el valor absolut que dona sentit a tota la resta [...] i que troba la seva expressió més alta en la misericòrdia. Misericòrdia que ajuda a veure sempre noves les persones amb qui vivim a casa, a l'escola, a la feina, sense tenir en compte els seus defectes, les seves equivocacions. Misericòrdia que defuig el judici i ens fa perdonar les ofenses rebudes, i fins i tot ens les fa oblidar»¹.

«Però un samarità que anava de viatge va arribar prop d'ell, el veié i se'n compadí».

La resposta final i decisiva s'expressa amb una invitació clara: "Ves, i tu fes igual". (Lc, 10,37). És el que Jesús repeteix a qui acull la seva Paraula: fes-te pròxim, prenent la iniciativa de *tocar* les ferides de les persones que trobes cada dia als camins de la vida.

Per viure la proximitat evangèlica, demanem primer de tot a Jesús que ens guareixi de la ceguesa dels prejudicis i de la indiferència, que ens impedeixen veure més enllà de nosaltres mateixos.

Després aprenguem del samarità la capacitat de compadir-se, que l'empeny a posar en joc la pròpia vida. Imitem la seva disponibilitat a fer el primer pas envers l'altre i la seva actitud

¹ C. Lubich, *Paraula de Vida* de juny 2002, revista *Ciutat Nova* 2002/5–6.

d'escoltar-lo, a fer nostre el seu dolor, lliures de judicis i de la preocupació de *"perdre el temps"*.

Una jove coreana ens explica la seva experiència: "He tractar d'ajudar un adolescent que no era de la meva cultura i que no coneixia bé. Malgrat no saber què fer i com fer-ho, he tingut el coratge d'intentar-ho. I amb sorpresa he vist que, oferint aquella ajuda, jo mateixa m'he trobat *guarida* de les meves ferides interiors".

Aquesta Paraula ens ofereix la clau d'or per dur a terme l'humanisme cristià: ens fa conscients de la comuna humanitat, en la qual es reflecteix la imatge de Déu, i ens ensenya a superar amb coratge la categoria de la *proximitat* física i cultural. Des d'aquesta perspectiva, és possible ampliar les fronteres del *nosaltres* fins a l'horitzó del *tots* i retrobar els fonaments mateixos de la vida social.

Letizia Magri i l'equip de la Paraula de Vida